

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Romino Car s. r. o.**, se sídlem U Radbuzy 429/4, Plzeň, zastoupená JUDr. Josefem Hlaváčem, advokátem se sídlem Martinská 8, Plzeň, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2017, čj. ČOI 105068/17/O100/2200/13/17/Hl/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2019, čj. 30 A 148/2017-101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím z 19. 1. 2016, čj. ČOI 129657/15/O100/2200/15/16/Hl/Št, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí inspektorátu pro Plzeňský a Karlovarský kraj České obchodní inspekce (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 10. 2015, čj. ČOI 93266/15/2200, které zároveň potvrdila. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 450 000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, (dále „zákon o ochraně spotřebitele“), spočívající v porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik dle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále „krajský soud“), který rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, čj. 30 A 29/2016-85, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalovaná ve věci znovu rozhodla tak, že v záhlaví označeným rozhodnutím snížila uloženou pokutu na 280 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala opět žalobkyně ke krajskému soudu žalobu, kterou krajský soud shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neposkytla dostatečně určitá tvrzení, na jejichž základě by bylo možno shledat porušení zásady legitimního očekávání upravené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004, správního řádu (dále „správní řád“) ze strany žalované. Nezjistil tedy, že by správní orgán překročil nebo zneužil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo že by pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Napadené rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné, ani není neadekvátní deliktu, který žalobkyně spáchala. Proti tomuto rozsudku žalobkyně (dále „stěžovatelka“) nyní brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Stěžovatelka navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Nezákonnost napadeného rozsudku tak spatřuje jak v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem, tak v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů zamítavého rozhodnutí.

[4] Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem shledává stěžovatelka v tom, že soud nevyhověl její žalobní námitce týkající se nepřiměřenosti výše uložené pokuty, ačkoliv této námitce založené na stejné argumentaci vyhověl v předchozím řízení, v němž zrušil a vrátil žalované původní rozhodnutí ve věci. V nyní napadeném rozsudku však krajský soud konstatoval, že taková námitka ze strany stěžovatelky nebyla dostatečně zdůvodněná. Tím založil nezákonnost svého rozhodnutí, neboť nesprávně posoudil otázku porušení § 2 odst. 4 správního řádu ze strany žalovaného, tedy požadavek na rozhodování obdobných případů obdobným způsobem. Stěžovatelka v tomto bodě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, čj. 4 Ads 118/2013-33, ve kterém soud vyslovil závěr, že není možno po žalobci požadovat doložení přesného obsahu rozhodnutí správních orgánů v obdobných věcech, k čemuž nemá přístup, ale naopak postačí pro účely dokazování, pokud žalobce doloží, *„že daný správní orgán v rozhodné době v typově srovnatelných věcech rozhodoval určitým způsobem, tj. zde ukládal pokuty v určité výši.“* Krajský soud porušil stěžovatelčino legitimní očekávání, pokud rozhodnutí žalované nezrušil nebo nemoderoval výši uložené pokuty. Za překvapivé lze považovat „poučení“ krajského soudu o nutnosti studovat k dané věci judikaturu, neboť platí zásada, že soud zná právo a má rozhodovat v souladu s předchozí judikaturou. Krajský soud rovněž informoval stěžovatelku o skutečnosti, že nestudovala výroční zprávy. Stěžovatelka však krajskému soudu předložila tiskové zprávy a statistické soubory informací, které obsahují velmi podobné informace jako právě výroční zprávy. Krajský soud tak na stěžovatelku přenesl důkazní břemeno, čímž jednal v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pro stěžovatelku totiž bylo do jisté míry nemožné opatřit si totožné případy, tudíž tak měl učinit krajský soud, aby mohl přezkoumat zákonnost sankce uložené žalovanou. Stěžovatelce tak byla znemožněna ochrana proti zásahu do veřejných subjektivních práv ze

pokračování

strany žalované; krajský soud se měl pro posouzení správního uvážení zabývat souborem podobných případů, v nichž žalovaná rozhodovala u uložení pokuty, namísto výpočtu, že uložená pokuta představuje 5,6 % zákonem stanovené sazby, která mohla být za správní delikt stěžovatelce uložena. Uložená sankce převyšuje hodnotu prodávaného automobilu, a rovněž násobně převyšuje samotný zisk stěžovatelky z jeho prodeje. Rozhodnutí žalované je tak neadekvátní domnělému deliktu, a stěžovatelka neměla být za marginální pochybení svévolně sankciována.

[5] Rozsudek krajského soudu je rovněž nepřezkoumatelný kvůli nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů zamítavého rozhodnutí, neboť se krajský soud nevypořádal se stěžovatelčinou námitkou ohledně zneužití diskreční pravomoci ze strany žalované. Odkázal pouze na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, v němž kasační soud poskytl „návod pro postup soudů při přezkumu správního uvážení“. Krajský soud však tuto judikaturu pouze citoval, aniž by uvedl ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007-64, jaký význam mají převzaté závěry pro jeho rozhodnutí. Stěžovatelčina žaloba obsahovala navíc i moderační návrh ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.; z napadeného rozsudku však není patrné, proč o tomto návrhu krajský soud nerozhodl. Krajský soud v tomto bodě opět jen odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, aniž by odůvodnil přiléhavost jejích závěrů na danou věc. Krajský soud se v odůvodnění rozsudku ani nezmiňoval o tiskové zprávě, kterou mu stěžovatelka 13. 2. 2019 poslala, z čehož lze opět dovozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí a vadu řízení mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[6] Žalovaná ke kasační stížnosti uvedla, že při projednání věci postupovala v souladu se závazným právním názorem krajského soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, čj. 30 A 29/2016-85. Oproti svému předchozímu rozhodnutí ze dne 19. 1. 2016, resp. oproti rozhodnutí správního orgánu I. stupně snížila uloženou pokutu o 170 000 Kč. Žalovaná tuto pokutu v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě zároveň porovnávala s pokutami ukládanými v obdobných případech, které stručně popsala, a dospěla k závěru, že se uložená pokuta neodchyluje v neprospěch stěžovatelky od pokut ukládaných v takových obdobných případech. Pro posouzení dodržování zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu přitom nelze vycházet jen z průměru ukládaných pokut za porušení téhož zákonného ustanovení, neboť se podmínky jednotlivých případů liší. Nebude tak vybočením z rozhodovací praxe, bude-li v závislosti na individuálních okolnostech případu uložena pokuta v řádech tisíců korun, anebo stovek tisíců, pokud bude v daném případě odpovídající a bude splňovat represivní i preventivní účinky. Žalovaná uvedla konkrétní pokuty ukládané v obdobných případech, z nichž je zřejmé, že pokuta uložená stěžovatelce této výši pokut odpovídá. V odkazu na tyto jiné případy žalovaná přitom nepoukázala na mnohem závažnější případy; navíc nelze se stěžovatelkou souhlasit v tom, že by bylo možno její pochybení nazvat „naprosto marginálním“, a to s ohledem na následky stěžovatelčina jednání a možné důsledky, jež mohly vzniknout na straně spotřebitele. Krajský soud se s žalobními námitkami řádně vypořádal a vyjádřil se i k moderačnímu návrhu stěžovatelky. Jeho rozsudek je zcela přezkoumatelný, správný a zákonný, jakožto i řádně odůvodněný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud po přezkoumání formálních náležitostí kasační stížnosti shledal, že je podána řádně a včas, neboť byla podána v zákonné lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) oprávněnou osobou, jelikož stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Podle Nejvyššího správního soudu neexistují překážky, které by bránily projednání věci.

[8] Zdejší soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť po nezbytném poučení účastníků řízení a předložení spisů bylo možno přikročit k meritornímu posouzení kasační stížnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelčinou námitkou, že je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Jde o natolik závažnou vadu, že se jí zdejší soud musí zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Pokud by soud dospěl k závěru o důvodnosti této námítky, mohlo by to mít význam i pro posouzení dalších námitek.

[11] Stěžovatelka namítá, že je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, uvedl, že „[z]a nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z něž nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, rozhodnutí, z něž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod.“ Takových pochybení se v nyní projednávané věci krajský soud nedopustil; z napadeného rozsudku je zřejmé, jak soud rozhodl, výrok není vnitřně rozporný, z rozhodnutí lze seznat, jaká jeho část je výrokovou, a jaká část je odůvodněním, jakožto je rovněž patrné, jaké osoby jsou adresáty daného soudního rozhodnutí. Napadený rozsudek tedy nelze považovat za nesrozumitelný.

[12] K otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud vyjádřil v citovaném rozhodnutí sp. zn. 2 Ads 58/2003 tak, že: „[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ V rozsudku ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že za nepřezkoumatelný rozsudek pro nedostatek důvodů lze považovat takový rozsudek, jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by přezkoumal jednu ze žalobních námitek. Stěžovatelka v této věci jednak namítá, že se krajský soud nevypořádal s jejím návrhem na

pokračování

změnu výše uložené pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud nebude rozhodnutí žalované zrušeno. Ačkoliv by jistě bylo vhodnější, aby se s tímto návrhem vypořádal výslovně a detailněji, je z kontextu odůvodnění celého rozhodnutí zřejmé, že se této otázce věnoval. Odůvodnění stěžovatelčina návrhu na moderaci výše uložené pokuty se totiž ve většině bodů shodovalo s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, s níž se krajský soud dostatečně vypořádal. Z jím citované judikatury Nejvyššího správního soudu a z právních závěrů, které ve věci zaujal na jiných místech rozhodnutí, je zřejmé, proč krajský soud nepovažoval v dané věci návrh na moderaci uložené pokuty za důvodný; ze závěrů napadeného rozsudku plyne, že krajský soud nepovažoval napadené rozhodnutí za nezákonné, ani nepovažoval na základě žalobních tvrzení a předložených důkazů pokutu uloženou stěžovateli za nepřiměřeně vysokou; zde je nutno zdůraznit, že pro užití § 78 odst. 2 s. ř. s. se musí jednat o trest ve zjevně nepřiměřené výši. K uvedenému lze zároveň podotknout, že stěžovatelkou uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 29/2007 pro podpoření její argumentace, že měl krajský soud výslovně uvést, jaký význam má pro závěry rozsudku citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ohledně podmínek užití moderačního oprávnění ve správním soudnictví, není pro tuto věc příliš přiléhavý; ve věci sp. zn. 5 As 29/2007 se totiž Nejvyšší správní soud vyslovoval k nutnosti vysvětlení významu závěrů rozhodnutí jiného krajského soudu, které bylo vydáno v jiné, skutkově a právně odlišné věci. Oproti tomu v nyní projednávané věci krajský soud citoval obecně použitelné závěry k postupu a užití moderačního oprávnění ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., které popsal v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud jakožto soud vyšší soudní instance, jenž svou rozhodovací činností zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). Z uvedených důvodů tedy nelze souhlasit se stěžovatelkou, že by byl rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatečné vypořádání se s návrhem na užití moderačního oprávnění ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Nad rámec uvedeného lze ještě dodat, že o nevyhovění moderačního návrhu není třeba rozhodovat samostatným výrokem.

[13] Výše uvedené závěry lze obdobně vztáhnout i na stěžovatelčinu námitku, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s tvrzeným zneužitím diskrečního oprávnění ze strany žalované. Jak již dříve judikoval Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná,“ (náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). I v tomto bodě je z kontextu napadeného rozsudku zjevné, že krajský soud zneužití diskrečního oprávnění při ukládání pokuty za spáchaný správní delikt neshledal. Nebylo tedy nutno, aby krajský soud výslovně uvedl, že žalovaná své diskreční pravomoci nezneužila, pokud je tento závěr z jeho rozhodnutí naprosto a bez pochyb zřejmý.

[14] Namítá-li stěžovatelka, že se krajský soud v odůvodnění rozhodnutí nijak nezmnínil o tiskové zprávě z 1. 2. 2019, kterou mu stěžovatelka zaslala 13. 2. 2019, opomíjí, že krajskému soudu tuto tiskovou zprávu zaslala až po vyhlášení rozsudku ve věci (30. 1. 2019). Jelikož její obsah nemohl krajský soud v době rozhodování nijak zohlednit, nemůže ani tato kasační námitka zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu ve smyslu vady řízení mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nadto lze ještě dodat, že předmětem předložené tiskové zprávy je shrnutí prováděných kontrol autobazarů v roce 2018, kdežto napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno 7. 8. 2017.

[15] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval okruhem stěžovatelčiných námitek, jimiž napadá zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. Podle stěžovatelky krajský soud pochybil tím, že na ní přenesl důkazní břemeno. K tomu je však nutno připomenout, že obecně důkazní břemeno v řízení o žalobě ve správním soudnictví leží právě na žalobci, tedy v tomto případě na stěžovateli. Na tuto zásadu ostatně upozorňuje i stěžovatelkou zmíněný rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 4 Ads 118/2013, a to zrovna v části, kterou kasační stížnost cituje. V obecné rovině tedy nelze souhlasit, že by krajský soud pochybil, pokud žalobu zamítl pro neunesení důkazního břemena. Rozsudek ve věci sp. zn. 4 Ads 118/2013 se však zabýval rovněž otázkou, zdali lze na žalobce důkazní břemeno v plné míře přenést i v případě, kdy námitka směřuje proti porušení zásady legitimního očekávání upravené v § 2 odst. 4 správního řádu. Lze souhlasit se stěžovatelkou, že v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil, že v takových případech nelze po žalobci požadovat úplné unesení důkazního břemene ve smyslu doložení přesného obsahu rozhodnutí správních orgánů ve skutkově obdobných věcech (respektive stoprocentní doložení rozhodovací praxe), neboť k těm rozhodnutím nemá žalobce přístup. Nejvyšší správní soud v tomtéž rozhodnutí dodal (a stěžovatelku tuto část v kasační stížnosti rovněž citovala), že pro unesení důkazního břemena postačí, pokud v těchto případech žalobce doloží, *„že správní orgán v rozhodné době v typově srovnatelných věcech (tj. ve věcech správních deliktů podle téhož ustanovení zákona) rozhodoval určitým způsobem, tj. zde ukládal pokuty v určité výši. V souladu s principem kontradiktornosti řízení lze v takových případech, kdy žalobce prokáže odlišné rozhodování stejného správního orgánu v typově srovnatelných věcech, požadovat od žalovaného, aby odlišnost rozhodování vysvětlil, tj. aby doložil odlišnosti ve věcech, jichž se žalobce dovolává, případně doložil rozhodování ve věcech, které jsou podle jeho názoru více srovnatelné s řešeným případem, než rozhodovací praxe, které se žalobce dovolává.“* Takto vymezené podmínky stanovené judikaturou Nejvyššího správního soudu však v nyní projednávané věci stěžovatelka nesplnila.

[16] Zaprvé, je nutno zdůraznit, že oproti předmětu projednávané věci v řízení před Nejvyšším správním soudem sp. zn. 4 Ads 118/2013, ve kterém se jednalo o správní delikt na úseku rovného zacházení se zaměstnanci, se v nyní projednávané věci jedná o správní delikt s velmi širokou škálou rozdílných skutečností, za nichž k jeho spáchání může dojít. Při posouzení rozhodování správního orgánu ve srovnatelných věcech se tedy v tomto případě nelze spokojit s pouhým mechanickým srovnáním věcí, v nichž byla uložena pokuta za správní delikt upravený v témže zákonném ustanovení. Pro posouzení přiměřenosti výše pokuty uložené v dané věci lze tedy za relevantní považovat pouze skutkově shodné anebo podobné případy, jak vyžaduje § 2 odst. 4 správního řádu. Z pouhého statistického výčtu o počtu správních deliktů zjištěných žalovanou, za něž byly v určitém časovém období uloženy pokuty v různé výši (přičemž se rozmezí takto ukládaných pokut pohybovalo od řádu tisíců až po miliony), přitom nelze žádným způsobem dovodit, za jakých skutkových okolností byla pokuta udělena a jakým způsobem byla naplněna skutková podstata porušení zákazu nekalého obchodního jednání, jehož se v nyní projednávané věci dopustila stěžovatelka. Stěžovatelka tedy krajskému soudu předložila tvrzení a označila důkazy, z nichž nebylo možno zjistit, byť třeba jen nepřímou, že by žalovaná při ukládání pokuty v jejím případě vybočila z běžné praxe svého správního rozhodování. Stěžovatelčina interpretace předložených dat je totiž bez dalších

pokračování

skutečností nedostatečná a zavádějící. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud tato tvrzení a důkazy nezohlednil. Ve stěžovatelkou zmiňovaném rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 Ads 118/2013 žalobce předložil statistiku, z níž vyplývalo, že za předmětný správní delikt příslušný správní orgán běžně ukládal pokuty v rozmezí 18 000 – 20 000 Kč, zatímco jemu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč. Takové podklady již skutečně mohou dokládat porušení ochrany legitimního očekávání účastníka správního řízení; v nyní projednávané věci však stěžovatelka takové rozmezí ukládaných pokut (anebo výši pokut v konkrétních rozhodnutích) ve skutkově stejných anebo obdobných případech nepředložila.

[17] Stěžovatelka se dopustila správního deliktu porušení zákazu nekalého obchodního jednání tím, že nabízela k prodeji vozidlo, které bylo dříve havarované, aniž by na tuto skutečnost upozornila kupujícího, jakožto ho neupozornila ani na promáčklé výfukové potrubí vozidla. Stěžovatelka nerozporuje, že se tohoto jednání dopustila, její námitky směřují jen proti výši uložené pokuty. V tomto ohledu je však nutno zdůraznit, že zákonodárce ponechal správnímu orgánu možnost správního uvážení, které nemůže být nahrazeno uvážením soudu. Správní soudy tak mohou posoudit jen to, zdali se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně zjistil skutkový stav a vypořádal se s ním a zdali ve svém správním uvážení nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002). Nelze tedy žalované vytýkat samotnou skutečnost, že při ukládání sankcí za spáchání správního deliktu porušení zákazu nekalého obchodního jednání podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ukládá pokuty v rozdílné výši, neboť rovněž způsoby, jakými se lze tohoto správního deliktu dopustit, jsou velmi rozdílné s různou mírou společenské škodlivosti a individuální okolnosti se mohou velmi lišit (ostatně i v nyní projednávané věci žalovaná zohlednila polehčující i přitěžující okolnosti). Proto nelze z podkladů předložených stěžovatelkou vyvozovat žádné relevantní závěry o zneužití diskreční pravomoci žalovanou, neboť pouhé statistické údaje o celkovém počtu správních deliktů, při nichž došlo k porušení zákazu nekalého obchodního jednání, a výši za ně uložených pokut, nemá pro tuto věc vypovídající hodnotu. Jak správně uvedl krajský soud, z těchto údajů neplyne, že by žalovaná v napadeném rozhodnutí nerespektovala zásadu legitimního očekávání, neboť statistické údaje nijak nezohledňují konkrétní skutkové okolnosti daných případů.

[18] Ze stejných důvodů není možno považovat za relevantní ani stěžovatelčiny výpočty průměrné výše ukládané pokuty, neboť ani takto zjištěná skutečnost není pro danou věc relevantní a krajský soud ji nemohl za daných okolností zohlednit. Průměrná výše uložené pokuty (tedy celková částka uložených pokut vydělená jejich počtem) nezohledňuje konkrétní skutkové okolnosti, za nichž byly pokuty v daném případě uloženy. Při ukládání pokuty za správní delikt naopak správní orgán musí přihlédnout k míře závažnosti jednání, které k jeho spáchání vedlo, jakožto i k dalším polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. V nyní projednávané věci žalovaná (jakožto i správní orgán I. stupně) dostatečně vysvětlila, jaké okolnosti považuje za polehčující, jaké považuje za přitěžující a jaké byly negativní následky spáchaného deliktu. Vázána právním názorem krajského soudu, který zrušil předchozí rozhodnutí ve věci, se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala právě i výši pokut ukládaných v obdobných případech. Uvedla přitom celkem 3 případy, v nichž jiným subjektům uložila za tentýž správní delikt

spáchaný za obdobných skutkových okolností a s obdobnými polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi. Pokuty v těchto případech byly uloženy ve výši 240 000 Kč, 250 000 Kč a 300 000 Kč, tedy nikterak zásadně odlišné od pokuty uložené stěžovateli.

[19] Žalovaná tak na základě výše uvedeného v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem vysvětlila, že pokuta ve výši 280 000 Kč nikterak nevybočuje z mezí pokut ukládaných v obdobných skutkových případech, a tedy nenarušuje stěžovatelčino právo na legitimní očekávání. V řízení před krajským soudem stěžovatelka k těmto rozhodnutím pouze uvedla, že je rovněž považuje za excés z běžné rozhodovací praxe. Toto tvrzení však odůvodňovala opět jen na základě předložených statistických údajů, z nichž nicméně nevyplývají žádné závěry o rozhodovací praxi stanovování výše pokuty při posuzování skutkově obdobného jednání, jakého se dopustila stěžovatelka. Lze tedy jen souhlasit se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka neposkytla dostatečně určitá tvrzení a neunesla důkazní břemeno ve věci. Nic jí nebránilo v tom, aby si tato rozhodnutí uvedená žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyžádala na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jak ostatně uvedla i žalovaná ve vyjádření k žalobě, či využila jiné formy, o nichž se krajský soud v napadeném rozsudku také zmiňuje. Stěžovatelka však nic takového neučinila a setrvala na zdůvodnění nepřiměřenosti uložené pokuty na základě obecných statistických údajů. Taková žalobní argumentace však nebyla pro věc nijak relevantní, a nemohla vést krajský soud k jinému závěru, než žalobu zamítnout.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. dubna 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu